

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ТВЕРДОХЛІБ ПРОТИ УКРАЇНИ"

(Заява № 38888/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

24 квітня 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Твердохліб проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger),
пані І. Бєро-Лефєвре (I. Berro-Lefevre),
пані М. Лазарова*Тражковська (M. Lazarova Trajkovska), судді,
та пані К. Вєстердік (C. Westerdiek), секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 25 березня 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою (№ 38888/04), поданою до Суду громадянами України Аллою та Володимиром Твердохліб (далі — заявниця та заявник) 16 жовтня 2004 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Заявника було представлено паном Вороном І. А. Уряд України (далі — Уряд) було представлено його уповноваженими — пані Валерією Лутковською та п. Юрієм Зайцевим, Міністерство юстиції.
3. 21 січня 2005 року Суд вирішив надіслати заяву Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви та її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилася в 1968 році, заявник народився в 1965 році. Вони мешкають у м. Жовті Води.
5. Рішенням від 11 серпня 1999 року Жовтоводський міський суд Дніпропетровської області зобов'язав працедавця заявниці, ВАТ «Електрон*Газ», сплатити заявниці 502,16¹ грн. в якості погашення заборгованості із заробітної плати.
6. Двома рішеннями від 11 квітня та 17 жовтня 2001 року Жовтоводський міський суд зобов'язав ВАТ «Електрон-Газ» сплатити заявнику, зокрема, заборгованість із заробітної плати в сумі 4215,60² грн.
7. У 2003 році стосовно підприємства було розпочато процедуру санації.
8. Оскільки вищезгадані рішення залишались невиконаними, заявники звернулися із відповідною заявою до державної виконавчої служби. Листом від 30 липня 2004 року державна виконавча служба поінформувала заявників, що, наклавши арешт на майно підприємства-боржника, державна виконавча служба встановила, що у підприємства-боржника відсутні кошти, що розпочато процедуру санації та що вимоги кредиторів задовольняються в порядку черговості в залежності від поповнення коштів на рахунок підприємства-боржника. Крім того, державний виконавець повідомив, що 99,99 % акцій «Електрон*Газу» належать державі. У цьому зв'язку державна виконавча служба зазначила, що з метою погашення заборгованості Законом України № 2864-III «Про

¹ Приблизно 68 євро.

² Приблизно 572 євро.

введення мораторію на примусову реалізацію майна» встановлено заборону на продаж майна підприємств, 25 % або більше акцій яких належать державі.

9. 21 березня 2005 року винесено постанову про закінчення виконавчого провадження щодо виконання цих рішень.

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

10. Заявники стверджують, що невиконання рішень, винесених на їх користь, порушує пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які передбачають:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

11. Уряд заперечує це твердження.

A. Щодо прийнятності

12. Уряд також вважає, що з огляду на виконання зазначеного рішення заявники більше не можуть посилається на свій статус жертви порушення прав в сенсі статті 34 Конвенції. Він також вважає, що заявники не вичерпали національних засобів юридичного захисту, оскільки не звернулися до господарського суду з заявами про визнання їх кредиторами, також не оскаржили до суду бездіяльність державної виконавчої служби.

13. Заявники висловлюють заперечення щодо цих тверджень.

14. Як і в багатьох інших рішеннях щодо України, Суд знов наводить свою позицію, за якою заявник є жертвою порушення його прав, гарантованих Конвенцією, щодо періоду, протягом якого рішення, винесене на його користь, не виконується (див., наприклад, рішення «Ромашов проти України» (Romashov c. Ukraine), № 67534/01, п. 27, від 27 липня 2004; «Войтенко проти України» (Voytenko c. Ukraine), № 18966/02, п. 35, від 29 червня 2004; «Дюбенко проти України» (Dubenko c. Ukraine), № 74221/01, п. 36, від 11 січня 2005). Крім того, Суд нагадує, що особа, маючи на руках виконавчий лист, виданий проти державного органу, мала б бути звільнена від обов'язку ініціювати якусь процедуру з метою виконання рішення («Метакса проти Греції» (Metaxas c. Grece), № 8415/02, п. 19, від 27 травня 2004).

15. Тому Суд відхиляє попередні зауваження Уряду та визнає заяву прийнятною.

B. Щодо суті

16. Уряд посилається на фінансові труднощі підприємства-боржника та стверджує, що надмірна тривалість провадження була зумовлена необхідністю дотримати належний баланс між інтересами різних осіб.

17. Заявники висловлюють заперечення.
18. Суд нагадує, що рішення, винесені на користь заявниці, залишаються невиконаними близько п'яти років та семи місяців та рішення, винесені на користь заявника,— близько трьох років та одинадцяти місяців.
19. Суд неодноразово встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу в багатьох подібних справах (див. вищезазначене рішення у справі «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine, пп. 42–46), та рішення у справі «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine, no. 18966/02, пп. 53–55, рішення від 29 червня 2004, «Козачок проти України» (Kozatchek c. Ukraine), no 29508/04, від 7 грудня 2006). Проаналізувавши всю надану інформацію, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, що здатний переконати його дійти іншого висновку в даній справі.
20. Отже, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції передбачає:
«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».
22. Заявниця не висунула жодних вимог щодо справедливої сатисфакції. Тому Суд нічого не присуджує.

А. Шкода

23. Заявник вимагає 10 000 євро відшкодування моральної шкоди.
24. За твердженнями Уряду вимоги заявника є необґрунтованими та надмірними.
25. Суд присуджує заявнику 1600 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Пеня

26. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Визнає заяву прийнятною;
2. Постановляє, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу;
3. Постановляє, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 1600 (тисячу шістьсот) євро відшкодування моральної шкоди. Зазначена сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми;
 - б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
4. Відхиляє решту вимог щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою і повідомлено в письмовій формі 24 квітня 2008 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)
Голова